

інноваційних методів управління забезпечить конкурентні переваги підприємствам і сприятиме економічній стабілізації країни загалом.

Список використаних джерел:

1. Кабінет Міністрів України. Національна економічна стратегія України до 2030 року (оновлені цілі у зв'язку з війною) . – Київ : КМУ, 2023. – URL: <https://nes2030.org.ua/> (дата звернення: 10.09.2025).
2. Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD). OECD Economic Surveys: Ukraine 2023 . – Paris : OECD Publishing, 2023. – URL: <https://www.oecd.org/economy/ukraine-economic-snapshot/> (дата звернення: 10.09.2025).
3. European Investment Bank (EIB). EIB support for Ukraine's recovery and reconstruction . – Luxembourg : EIB, 2024. – URL: <https://www.eib.org/en/projects/regions/eastern-neighbours/ukraine/index.htm> (дата звернення: 10.09.2025).

УДК 35:378

Пустова Анастасія

Здобувачка вищої освіти факультету права, публічного управління і менеджменту

Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського

Науковий керівник: Зелінська О. В., кандидат технічних наук, доцент, доцент кафедри інформаційних технологій

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД З ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ З ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Ключові слова: управління, досвід, фахівці, інституції, планування.

Актуальність теми полягає у тому, що в умовах реформування державного управління та децентралізації влади в Україні особливо важливо забезпечити підготовку висококваліфікованих кадрів для публічної служби. Вивчення зарубіжного досвіду у сфері підготовки управлінців дозволяє виявити ефективні освітні моделі та адаптувати їх до українських умов.

Метою дослідження є аналіз міжнародного досвіду підготовки фахівців з публічного управління та визначення ключових принципів і практик, які можуть бути корисними для вдосконалення системи публічної служби в Україні.

Публічне управління є невід'ємною складовою системи публічного адміністрування та окремою галуззю теорії і практики, що зосереджується на внутрішній діяльності державних інституцій. Його сутність полягає у вирішенні управлінських завдань, пов'язаних із плануванням, контролем, організаційним та інформаційним забезпеченням, управлінням персоналом і оцінкою результативності. Якісне публічне управління передбачає не лише ефективне виконання функцій державними службовцями, але й заохочення широкої громадськості та інституцій до співпраці задля досягнення суспільно важливих результатів [1, с. 43].

Гарвардський університет має багатий досвід у сфері підготовки управлінських кадрів. Зокрема, у Школі продовженої освіти (Harvard Extension School) реалізується магістерська програма з менеджменту, спрямована на формування лідерських навичок і стратегічного мислення. Програма охоплює ключові дисципліни у сфері управління, фінансів та організаційної поведінки, а також сучасні напрями, пов'язані з корпоративною відповідальністю, діловою комунікацією та врегулюванням конфліктів. Важливим елементом навчання є застосування практико-орієнтованих методів, зокрема аналізу управлінських кейсів, командних проєктів і симуляцій реальних управлінських ситуацій [2].

Кембриджський університет представлений Інститутом державної політики Беннетта (Bennett Institute for Public Policy), діяльність якого спрямована на підготовку політиків і управлінців нового покоління. Основний

акцент робиться на розумінні глобальних викликів – від кліматичних змін до економічної нерівності та кризових явищ у політиці. Навчальні програми мають міждисциплінарний характер, інтегруючи елементи права, економіки, історії, інженерії та інформаційних технологій. Особлива увага приділяється розвитку критичного мислення, інформаційної грамотності та комунікативних умінь, що дозволяють ефективно діяти у складному соціально-політичному середовищі [3].

Університет Гельсінкі у Фінляндії поєднує класичну традицію юридичної освіти з сучасними підходами до підготовки фахівців у сфері управління. Навчання організоване за багаторівневою структурою: бакалаврат, магістратура з права та магістерська програма з глобального правового управління. В освітньому процесі активно застосовуються інтерактивні форми – робота в малих групах, кейс-методи, колективні проєкти. Значна увага приділяється міжнародній мобільності студентів, що забезпечує формування практичного досвіду й сприяє високій конкурентоспроможності випускників на ринку праці [4].

Отже, зарубіжний досвід підготовки фахівців з публічного управління демонструє різноманітність підходів, але спільною рисою є поєднання ґрунтовної академічної підготовки з практичними навичками та міждисциплінарністю. Гарвардська модель акцентує увагу на розвитку лідерства та управлінських компетентностей у гнучкому форматі навчання, що поєднує теорію з практикою. Кембридж орієнтується на комплексне розуміння глобальних викликів, інтегруючи знання з різних наук для підготовки політиків нового покоління. Фінський досвід демонструє ефективність поєднання класичної юридичної освіти з сучасними інтерактивними методами та міжнародною мобільністю, що забезпечує високий рівень працевлаштування випускників.

Список використаних джерел

1. Ігор Бінько. Публічне управління і публічне адміністрування:

співвідношення понять. *Вісник Академії праці, соціальних відносин і туризму*. 2020. № 3-4. С. 41-47

2. Гарвардський університет : офіційний сайт. URL: <https://www.harvard.edu/> (дата звернення: 18.09.2025).

3. Кембриджський університет : офіційний сайт. URL: <https://www.cam.ac.uk/> (дата звернення: 18.09.2025).

4. Гельсінський університет : офіційний сайт. URL: <https://www.helsinki.fi/en> (дата звернення: 18.09.2025).

УДК 005.8:005.21:004.8

Зубар Іван

кандидат економічних наук, старший викладач кафедри публічного управління
та менеджменту

Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла
Коцюбинського

Радзимовський Владислав

здобувач вищої освіти

Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла
Коцюбинського

ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ У МЕНЕДЖМЕНТІ: ІННОВАЦІЙНІ ПРАКТИКИ КОНКУРЕНТНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ

***Ключові слова:** штучний інтелект, інноваційні практики, менеджмент підприємств, конкурентоспроможність, якісні продуктивні сили.*

В останні роки рушійними силами глобального економічного зростання виступають новітні технології, що сприяють формуванню якісно нових продуктивних сил. У 1956 р. на Дартмутській конференції було офіційно